REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXXIII - ožujak 2015.

Izborne halucinacije

„Svi krvarimo crveno"

Posljednje pismo Roberta Mathewsa

Epitet „mržnja"

Laži i istine o povijesti Južne Afrike

IZBORNE HALUCINACIJE

„Uvijek postoji jedna jedina briga, koja, ili pokreće novu postavu programa, ili izmjenu postojećeg; briga o sljedećem izbornom rezultatu. Kako se u glavama ovih parlamentarnih državnih umjetnika običava buditi pojava, da je dragi narod opet revoltiran i želi izmigoljiti iz zaprege starih stranačkih kola, oni običavaju nanovo podmazati rudo. Tada nastupaju zvjezdoznanci i stranački astrolozi, takozvani 'iskusni' i 'mudri', najčešće stari parlamentarci, koji se iz svog „bogatog političkog obrazovanja" sjećaju analognih slučajeva, dok konačno ne potrgaju sve konce narodnog strpljenja i ponovno se osjete ugroženima. Tada posežu za starim isprobanim receptima, formiraju 'komisiju', okolo prisluškuju što misli dragi narod, njuškaju po tiskovnim tvorevinama i tako polako omirišu što bi drage široke mase naroda rado željele, od čega zaziru i čemu se nadaju. Svaka grupa zanimanja, da, čak svaka službenička vrsta, biva najdetaljnije prostudirana, da bi bile istražene i njihove najtajnije želje. Naravno, i najobičnije natuknice opasne opozicije postaju iznenada zrele za preispitivanje i nerijetko izranjaju, na veliko čudo njihovih izvornih pronalazača i širitelja, sasvim bezopasne, same po sebi razumljive, kao znanstveno blago starih stranka.

Nakon toga, sastaje se komisija i 'kontrolira' stari program i izdaje novi (gospoda pri tom mijenjaju svoja uvjerenja kao vojnik košulju na bojišnici, naime, uvijek tada, kad je stara sva ušljiva!), pri čemu svatko dobiva svoje. Seljak dobiva zaštitu svoga poljoprivrednog imanja, industrijalac zaštitu svoje robe, potrošač zaštitu svoje kupovine, učiteljima budu povišene plaće, činovnicima poboljšane mirovine, o udovicama i siročadi se treba pobrinuti država u najširem opsegu, promet biva pokrenut, tarife, a pogotovo porezi, trebaju biti sniženi, ako već ne potpuno, ono skoro ukinuti. Ponekad se dogodi da se zaboravi neki sloj ili se ne čuje nešto od narodnih želja. Tada se hitno umeće što još može stati, i to sve dotle, dok se mogu čiste savjesti nadati, da su umirili i zadovoljili svu tu vojsku običnih malograđana, skupa sa njihovim ženama. Tako dakle može, naoružan iznutra, s vjerom u dragoga Boga i nepokolebljivom glupošću izborno sposobnih građana započeti borba kako se to već kaže, za 'novo oblikovanje carstva'.

No, kad prođe dan izbora, a parlamentarci održe posljednju narodnu skupštinu za sljedećih pet godina, tada se odmaraju od dresure plebsa, da bi se mogli okrenuti prema ispunjenju svojih ugodnijih i uzvišenijih zadataka.

Programska komisija se ponovno raspada, a borba za obnovu stvari poprima ponovno oblike borbe za dragi kruh svagdašnji: tako naime parlamentarci nazivaju svoje dnevnice. Svakog jutra odlazi gospodin narodni zastupnik u visoki dom, ako baš ne i unutra, ono barem do predvorja u kojem se nalaze liste nazočnih. U žaru službe narodu, tamo upisuje svoje ime i uzima čiste savjesti kao zasluženu plaću, malu odštetu za nastavljene iscrpljujuće napore.

Nakon četiri godine ili općenito u kritičnim tjednima, kada se razrješenje parlamentarnih tijela sve više bliži, gospodu iznenada obuzima neki neukrotivi i nesavladivi poriv. Budući da ovi ograničeni jadnici ništa drugo ne znaju, osim preobraziti se u hrušta, napuštaju ove parlamentarne gusjenice veliko, zajedničko lutkarsko kazalište i izlijeću obdarene krilima napolje ka dragom narodu. Oni se ponovo obraćaju svojim biračima, pričaju o vlastitom napornom radu i zlonamjernoj tvrdokornosti drugih, ali od nerazumljive mase, umjesto zahvalnog pljeska, dobivaju ponekad surove, pa i omražene izraze neposredno u glavu. Kad ova narodna nezahvalnost dostigne određeni stupanj, tada može pomoći samo jedno jedino sredstvo: stranka mora zasjati novim sjajem, programu je potreban ispravak, komisija ponovno oživljava, i prijevara počinje ispočetka. Ne treba se čuditi uspjehu, kad se poznaje tvrdoglava glupost našeg naroda. Vođena svojim tiskom i zabljesnuta novim primamljivim programom, vraća se, kako 'građanska', tako i 'proleterska' biračka stoka ponovno u zajedničku štalu i bira svoje stare prevarante.

Tako se narodni čovjek i kandidat vladajućeg sloja, ponovno pretvara u parlamentarnu gusjenicu koja se prežderava i deblja na državnim jaslama, da bi se nakon četiri godine ponovno preobrazila u leptira prelijevajući se u svim bojama.“

Izvadak je to iz knjige Adolfa Hitlera, *Mein Kampf* napisane 1920-ih za vrijeme njegova boravka u zatvoru. Pa ipak, stvari koje je opisivao u to doba u Njemačkoj potpuno su identične ovima danas u Hrvatskoj, uz razliku da kod nas zasad nitko nije u zatvoru zbog pokušaja državnog puča. Dakako, neće se svatko složiti s politikom i djelima Hitlera, niti je to ovdje tema.

Besmisao glasanja u Hrvatskoj, ali nažalost i u čitavoj Europi, sasvim je jasan iz priloženog teksta. Glasanje u Hrvatskoj moglo bi se opisati kao biranje između egzekucije na električnoj stolici ili na giljotini. Izbor se svodi na biranje između nekoliko ili hrpe ponuđenih ljudi/stranaka među kojima svi imaju isključivo vlastite ili pak interese velikih financijera za čije ciljeve upravo djeluju. Ne, to nije teorija zavjere i valjda je već mnogima sa imalo intelekta jasno da za takvu tvrdnju postoje i jasne činjenice.

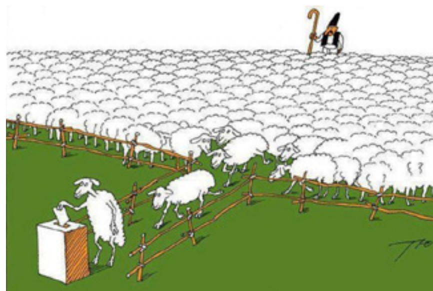
Glasovanje i cijeli politički svijet danas, svode se na istu monotonu bljuvotinu koja se svakih par godina iznova ponavlja, uz brojne prateće proljeve kontroliranih medija, koji tobože „otkrivaju“ koji kandidat ili više njih imaju kakav „prljavi veš“ iza sebe, pri čemu se vidi upravo jasna uloga tih istih medija te tko ih financira.

U cijeloj priči također bodu u oči povelike cifre koje su pojedini kandidati ili stranke uložili u tzv. predizborne kampanje. Reklamiranje, plakati, tv-emisije i nebrojene puste riječi uz

uobičajena blebetanja koštaju tako milijune kuna, dok ono važnije, a to su djela ne postoje, neovisno zvali se oni „desnica“ ili „ljevica.“ Gladnih obitelji i nezaposlenih je sve više, a mediji u paru s njima imaju u vidu zamjenu Hrvata nekakvim „Afrohrvatima,“ za slučaj da „naših“ ponestane.

Ako nema niti jedne pozitivne i poštene osobe ili više njih, koji bi mogli podići ovu zemlju i njezin narod, kako onda tek opisati smislenost glasovanja? Upravo ovo pitanje je odgovor na tako česti komentar koji kaže: „Ako nisi glasao, ne kritiziraj!“ Kritika ne ide na račun glasanja samog po sebi, već na račun bijednog sustava u kojem naprosto nemate između čega BIRATI. Ne postoje „dobri“ ili „loši“, ne postoji „ljevica“ ili „desnica“, ne postoji „dobar“ ili „loš izbor“.

S druge strane, kako uopće u ekstremno korumpiranoj i zatupljenoj zemlji očekivati pravednost brojanja glasova? Od pojedinaca koji su radili u izbornim povjerenstvima može se i dan danas čuti kako se „prebrojavaju“ glasovi. Pitanje glasovanja hrvatskih iseljenika u inozemstvu samo po sebi je apsurdno i vidno monopolistički. To je praktički istovjetno tome da o političkim pitanjima u našoj zemlji odlučuje Talijan, Belgijac, Irac… Argentinac ili bilo tko drugi. Ako netko ne živi u Hrvatskoj, time je izgubio pravo biranja vlasti pod kojom niti ne živi i s kojom ima veze gotovo onoliko koliko i državljani te zemlje u kojoj se nalazi - nikakve.

Ovakva tema i ovakva pitanja čak niti nemaju nikakve veze s rasnim ili nacionalističkim težnjama, jer čak i sasvim običan čovjek, bez ikakvih stavova, može vidjeti kamo vodi ovakva priča. Pitanje je dokle možemo tako i gdje je tome kraj.

Jasno je da u Hrvatskoj već dugo ne postoji takozvana „nacionalna inteligencija“ koja bi se izdigla iz ove turobne prašine i koju bi narod prigrlio zbog njenih djela, zbog odanosti narodu, a ne praznih političkih „obećanja“. U političkim bespućima zemlje koja ima više od 100 stranaka, koje više-manje imaju istu politiku, a tek se onako formalno svrstavaju na „lijeve,“ „desne“ i „centre,“ kako uopće očekivati išta što bi promijenilo našu budućnost. Letargija i apatija naroda još su daleko gore, posebno ako uzmemo u obzir da naroda ima više nego vođa. S pozicije logike takva situacija djeluje krajnje apsurdno, a rješenju ipak ni traga.

U sustavu s takvim mjerilima ostaje tek otvaranje uma zatupljenima preko dostupnih medija i ostalih metoda propagande, sve dok nam neki izmišljeni „zakon“ ne zabrani isto, tvrdeći da kočimo „slobodu govora“ i „vrijeđamo nečije osjećaje.“ Promjena sigurno neće uslijediti preko noći, ali upornim djelovanjem, čak i najmanjih ali najfanatičnijih skupina, stvari će se početi mijenjati. Dotada, izađite na izbore, na listić ispišite propagandnu poruku ili aktivno sudjelujte na bilo koji legalan način u interesu svog naroda. Pomozite direktno svojim bližnjima i onima kojima je to potrebno i ako osjećate mogućnost, uvijek iznesite svoje ideale kao razlog tome. Mi smo ti koji čine ovu zemlju, a nikakvo glasanje to neće promijeniti sve dok se načela našeg naroda i sama ne promijene.

Autor: Velimor

„Svi krvarimo crveno“

Čopor mrzi kad se ljudi odvajaju. Ako ima samo jednu ideju, skrivenu iza racionalizacija koje mu daju moć, čopor slijedi jedan kod iznad svega: svi moraju biti uključeni. Svi moraju ići zajedno. Svi su dio skupine.

Česti argument protiv bilo kakvih disidenata od ovog totalitarnog standarda je „svi krvarimo crveno.“ Bez obzira na činjenicu da je ovo glupost, jer svi sisavci krvare crveno, to krši najtemeljitije ljudsko pravo, a to je isključenje. Nemamo ništa nalik „slobodi“ sve dok ne možemo podalje od onoga što sami stvaramo.

Ljudska povijest pokazuje nam ponavljajući uzorak u kojem postoji problem koji nitko ne može riješiti jer se njihovo razmišljanje vrti oko pretpostavke koja se dijeli društvenim putem, primjerice „da se Sunce vrti oko Zemlje.“ Zatim ustaje usamljeni disident koji vidi cijelu situaciju na drugačiji način i dolazi s boljom idejom. On ili ona zatim nailazi na otpor čopora.

Ako mu to dopustite, čopor će uništiti sve dobre ideje na taj način. Ne samo drugačije ili nove ideje, već one dobre, realistične. Ideje proizlaze iz promatranja stvarnosti i uspoređivanjem njenih uzoraka. Te ideje su danas dobro poznate, poput one da se Zemlja okreće oko Sunca, ali su u neko drugo vrijeme bile kontroverzne, te su i većinom skrivane zbog toga što većina ljudi odabira njihovo ignoriranje. Većina filtrira ove ideje zbog toga što te ideje nisu društveno prihvaćene, a oni žele činiti ono što i drugi čine, odnosno, oni su konformisti.

Sav ljudski napredak, naprotiv, dolazi od suprotstavljanja čoporu. Svako društvo koje nije uspjelo predstavlja pobjedu za čopor, koje odmah ruši bilo kakve dobre/realistične ideje i zamjenjuje ih društvenim iluzijama. Ako želite da vaše društvo umre, predajte kontrolu čoporu. Ali čopor će pokušati kontrolirati vas s krivnjom, pomoću jezgrovitih ali besmislenih fraza poput „svi krvarimo crveno.“

Strašna činjenica je da smo kao pojedinci više različiti nego što smo slični. Ono što čini velikog pojedinca nije nešto specifično za njegovu osobnost, već to da taj pojedinac ima veći stupanj

mentalne i moralne organizacije. To je zapravo suprotno individualizmu, jer izvor veličine nije u pojedincu, već u predavanju pojedinca stvarnosti i apsorpciji obrazaca realnosti u ponašanje pojedinca. Taj proces zovemo „učenje."

„Svi dišemo isti zrak"

S druge strane, mnogi ljudi su narcisoidni. Za njih, stvarnost postoji kako bi služila njihovoj ideji o sebi, stoga oni žele sebe utisnuti u stvarnost. Oni imaju tendenciju to činiti tako što uništavaju tu stvarnost taštim spomenicima ili prisiljavanjem drugih da se pridruže njihovoj viziji, što im dopušta da se pretvaraju da je njihova ideja objektivna istina. Oni zahtijevaju jednakost jer ona štiti njihovu narcisoidnost od toga da bude otkrivena onakvom kakva jest, a to je negativna osobina ličnosti.

S tim na umu, imamo dvije mogućnosti. Možemo prihvatiti svakoga i gledati kako negativna osobnost postaje norma. Ili, možemo odbiti sve, osim onih koji prošli kroz proces odrastanja i postali dovoljno mentalno sposobni da vide narcisoidnost kao iluziju kakva zaista jest. Priroda ne tolerira stagnaciju, tako da ili rastemo ili padamo. Ako „svi krvarimo crveno," Priroda nam je pokazala da uvijek padamo. Koji je onda vaš izbor?

Autor: Mogila

Posljednje pismo Roberta Mathewsa

Robert Mathews povukao se iz javnosti 1983. i objavio je rat židovski okupiranoj vladi SAD-a. Njegovi odvažni i hrabri napori kulminirali su 35-satnom oružanom bitkom s FBI-jevim židovskim slugama, a bitka je završila tako što je na njegovu kuću bačena zapaljiva bomba. Mathews je u njoj živ izgorio, a njegovo spaljeno tijelo pronađeno je s oružjem u ruci. Danas je zbog svojih stavova, svoje srčanosti i odvažnosti Robert Mathews simbol otpora svih bijelih rasnih lojalista diljem svijeta. U ovom broju donosimo stoga i njegovo posljednje pismo.

Prošlo desetljeće živio sam u okrugu Northern Pend Oreille. Kada sam prvi put došao u Metaline Falls, imao sam samo 20 dolara, želju za poštenim radom i da me se ostavi na miru, te san da ću jednoga dana steći svoju vlastitu malu farmu.

Tijekom moje tri godine provedene u rudniku i sedam godina u tvornici cementa, mogu sa sigurnošću reći da sam bio marljivi radnik. Držao sam se podalje od barova i većinu toga sam zadržao za sebe. Svatko tko je upoznat s Boundary Dam Rad-om zna kako smo ja i moj stari otac napravili divne rezbarije iz drveta.

Svi ciljevi koje sam želio ostvariti su ostvareni, osim jednoga… Nisu me ostavili na miru.

Nekoliko mjeseci nakon mog dolaska, FBI je otišao u ured rudnika i pokušao mi srediti otkaz. U to vrijeme radio sam u odjelu za elektriku i moj je nadzornik, srećom, imao dugu povijest gađenja prema Federalcima. Bio je informiran o situaciji od strane tajništva rudnika. Da je bilo po volji menadžera rudnika umjesto po tajnikovoj, s kojim su Federalci razgovarali, ja bih izgubio posao.

Kampanja uznemiravanja i maltretiranja počela je zbog moje upletenosti u Pokret porezne pobune (Tax Rebellion Movement, op.prev.) iz vremena između moje 15. i 20. godine života. Vlada me u Arizoni imala toliko na meti, da su tijekom jednog incidenta, kada sam imao 18, IRS-ovi agenti pucali na mene samo zbog poreznog prekršaja.

Napustio sam Arizonu i Pokret porezne pobune kada sam imao 20 godina. Nisam otišao zbog straga od IRS-a ili zbog podčinjavanja njihovoj tiraniji, već zato što sam bio užasno zgađen američkim narodom. Tada, kao i danas, smatrao sam da su naši ljudi de-evolurirali u neke od najkukavičkih, pokunjenih degenerika koji su ikada vidjeli lice ovog planeta.

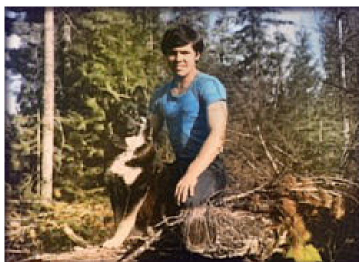
Nadao sam se početku novog života u državi Washington, ali vladajuće snage imale su druge planove za mene. Kada sam shvatio za njihove krajnje ilegalne planove da me se otpusti s posla, napisao pismo njihovom uredu u Seatleu i rekao im „da više neću to trpjeti, da me ostave na miru ili ću odgovoriti na način koji će biti izrazito bolan određenim agentima."

Nakon tog pisma postupno su me pustili na miru.

Uskoro sam se oženio, očistio svoju zemlju i čitao. Čitanje je postala moja opsesija. Gutao sam knjigu za knjigom s temama povijesti, politike i ekonomije, a posebno su me zanijele Spenglerove „Decline of the West“ i „Which Way Western Man?“ Također sam se pretplatio na mnoge časopise o tekućim američkim problemima, posebno one o sve većem propadanju bijele Amerike. Moje znanje o drevnoj europskoj povijesti počelo je buditi krivo zatomljene emocije zakopane duboko u mojoj duši, a to su one o rasnom ponosu i svijesti.

Što je više rasla ljubav prema mom narodu, to je dublja bila mržnja prema onima koji žele uništiti moju rasu, moju baštinu i pomračiti budućnost mojoj djeci.

Do rođenja mojeg sina, shvatio sam da je bijela Amerika, zapravo cijela moja rasa, na putu prema zaboravu, osim ako bijeli ljudi ne ustanu i pruže otpor plimi. Što sam više volio svog sina, to sam više shvaćao da ukoliko se stvari radikalno ne promijene, do trenutka kada on bude mojih godina, on bi mogao biti stranac u svojoj vlastitoj zemlji, plavokosi, plavooki Arijevac u zemlji naseljenoj većinom Meksikancima, mulatima, crncima i Azijatima. Njegova budućnost svakog je dana bila sve tamnija.

Shvatio sam da to nije slučajnost, da postoji mala, kohezivna strana skupina unutar ove nacije koja danonoćno radi kako bi se to ostvarilo. Saznao sam da ovi deformatori kulture drže u željeznom stisku obje političke stranke, Kongres, medije, izdavačke kuće i većinu glavnih kršćanskih denominacija u ovoj naciji, iako su ovi stranci usvojili religiju koja je dijametralno suprotna kršćanstvu.

To su isti oni ljudi na koje su nas bivši senator William J. Fulbright i kasnije general Brown, željeli upozoriti. Henry Ford i Charles Lindbergh također su nas uzaludno upozoravali. Da smo bili oprezniji, budućnost moga sina ne bi bila tako mračna i sumorna.

Tako da nemam izbora. Moram ustati poput bijelog čovjeka i krenuti u bitku. Tajni rat se razvijao prošle godine između režima u Washingtonu i rastućeg broja bijelih ljudi koji su odlučni u tome da vrate ono što su naši preci otkrili, istražili, osvojili, naselili, izgradili i ono za što su umrli.

FBI je bio u mogućnosti održati ovaj rat tajnom samo zbog toga što dosada nismo radili ništa osim rasli i spremali se. Međutim, vlada je, čini se, odlučila na silu pokrenuti stvari, tako da nemamo izbora nego stati u boriti se. Slava pobjedi!

U ovom trenutku želio bih naglasiti mnoštvo laži koje Federalci govore o Gary Lee Yarbroughu i meni. Gary nije dočekao u „zasjedi“ nikakve agente. Tjednima prije tog incidenta oni su uznemirivali Garyja, slijedeći ga posvuda, čak i u bolnicu kada je išao u posjetu svojoj

teško bolesnoj kćeri. Na dan mitske zasjede Gary je stajao vani u svom dvorištu kada je vidio da se šumarski kamion kreće preko njegovog posjeda usprkos očitoj nebrizi prema brojnim znakovima o zabrani prolaza koji se nalaze na njegovoj zemlji. Vikao je da se kamion zaustavi, ali on je nastavio voziti prema njegovoj kući dok se nije zabio i uništio vrata. U tom trenutku Gary je ispalio hitce u zrak i kamion se odvezao. To… je bila velika zasjeda.

Novine sada kažu da, ne samo da je Gary dočekao u zasjedi tri agenta, nego i da je i pogodio svu trojicu. Gary čak nije niti znao da su oni FBI agenti u to vrijeme, što je sreća za njih jer je Gary odličan strijelac i da je odlučio FBI dočekati u zasjedi, lako bi mogao ubiti svakog agenta u dometu svog oružja.

Tek oko 20 sati navečer Gary je shvatio što se zapravo događa. Tada je otprilike 30 agenata došlo do Garyjeve kuće. Gary i njegov mladi gost otišli su van izvidjeti stanje. Kada su Federalci počeli vikati na Garyja, spustio se na tlo i otkotrljao u jarak iza linije vladinih vozila. Mladi gost je otišao nazad u Garyjevu kuću. Nakon što su čekali oko tri sata, FBI je iskoristio Garyjevu ženu kao štit i taoca te su ušli u kuću. Kako su to hrabri ljudi!

Koliko god to nevjerojatno zvuči, Gary je ležao jarku iza agenata pet sati, zajedno s oružjem uperenim u njihova leđa. Da je Gary zaista želio dočekati u zasjedi ove uljeze, tada je ovo bila prilika da to svakako učini. Gary je umjesto toga odlučio dati im prostora, nešto što će kasnije požaliti. Konačno je ispuzao iz jarka i otišao u šumu.

Nesposobnost ovih birokrata koji nose oružje nikad me ne prestaje iznenađivati. Posebno

nakon njihova pokušaja zasjede i mog ubojstva u motelu u Portlandu. Prvo, da kažem da FBI nije bio tamo da bi uhitio Garyja, već da meni spreme zasjedu. Oni nisu čak niti znali da je Gary u sobi. Jedini razlog zbog kojeg su me mogli naći je zato jer je povjerljivi prijatelj u sobi broj 14 bio izdajica i doušnik.

FBI ima ogromne resurse i najnoviju tehnologiju, ali kvaliteta njihovih agenata opada svakim novim regrutom. To je zato što većina najboljih bijelih muškaraca u ovoj zemlji počinje shvaćati da je FBI-jev agent ništa drugo nego plaćenik ADL-a i Tel Aviva.

Kada sam izašao iz svoje sobe u motelu tog jutra, banda naoružanih muškaraca trčala je prema meni. Niti jedan od njih nije imao uniformu na sebi i jedino što su rekli je „Stani gade!“ Na to sam povikao Garyju, koji je još bio u sobi i skočio sam na stubište i pobjegao prema parkiralištu. Agentica je zapucala u moja leđa, promašila me i pogodila voditelja motela.

Skrenuo sam na uglu motela i otrčao niz brdo u naseljeno područje. Nakon trčanja kroz dva bloka, odlučio sam prestati biti lovina i postati lovac. Izvadio sam svoj pištolj i čekao iza betonskog zida na agente koji su se približavali. Kada sam naciljao svojim pištoljem najbližeg agenta, vidio sam zgodno lice mladog bijelog muškarca i spustio sam pištolj naciljavši njegovo koljeno i stopalo. Da nisam tako učinio ubio bih oba agenta i još uvijek bih mogao koristiti svoju ruku koja je sad bila nepovratno unakažena i koju ću možda i izgubiti kasnije. To je zadnji put da sam imao milosti.

Što se tiče izdajice u sobi 14, mi ćemo ga na kraju pronaći. Ako treba i deset godina i ako budemo trebali ići na kraj svijeta, naći ćemo ga. Prema našoj zakletvi, kada ga nađemo, maknut ćemo glavu s njegova tijela.

Nemam žaljenja ili isprika za Garyja ili sebe. Zapravo, ja sam ponosan da smo imali hrabrosti i odlučnosti ustati i boriti se za našu rasu i našu baštinu u vrijeme kada je takav čin prozvan zločinom, a ne činom hrabrosti.

Prije otprilike devet mjeseci, FBI je došao u moju kuću dok sam bio vani i prijetio mom dvogodišnjem sinu. To je bila njihova velika pogreška. Nakon pucnjave u Portlandu, došli su u moju kuću i prijetili mojoj 63-godišnjoj majci. Tako su hrabri ti ljudi!

Neću se skrivati, radije ću pritisnuti FBI i dati im do znanja kako je to kada te progone. Čineći to, logično je pretpostaviti da se moji dani na ovom planetu brzo privode kraju. Čak i pored toga, ne bojim se. Jer stvarnost mog života je smrt, a najgore što moj neprijatelj može učiniti je skratiti moj put na ovom svijetu. Otići ću znajući da sam napravio krajnju žrtvu kako bi osigurao budućnost svojoj djeci.

Kao i uvijek, za krv, za tlo, za čast, za vjeru i za rasu!

Robert Jay Mathews

Prijevod: Mihael

BIJELI

BEZ KRIVNJE. BEZ ISPRIKE.

To je razlog
ZAŠTO SE BORIMO!

Epitet „mržnja“

U doba kada je percepcija jednaka stvarnosti, neprijatelji naše rase već predugo uživaju u prikazivanju naših ciljeva kao plodova „mržnje“ i „netolerancije.“

Znajući prirodnu sklonost ljudi da radije teže prema pozitivnom nego prema negativnom, naši neprijatelji, u ovom naopakom svijetu, uspjeli su dobro prozvati lošim, a loše dobrim, te su postigli monumentalnu propagandnu pobjedu navevši veliku većinu javnosti da vjeruje u to.

Jednostavnim iskorakom naprijed (kroz njihovu kontrolu medija, crkava i drugih institucija) te deklarirajući što je moralno, a što nemoralno za cijeli svijet, oni su osvojili moralni vrh u svim društvenim pitanjima, posebno u onima koja se odnose na rasu i kulturu: posljedično svi oni koji žele biti moralni nastojat će poštivati ono što se diktira odozgo, ne znajući ili ne sumnjajući da bi izvor tih informacija mogao biti motiviran nečim drugim osim dobre želje.

Nažalost, većina ljudi nije razvila adekvatnu pozornost potrebnu za razumijevanje kako se današnji moral promijenio u odnosu na onaj u povijesti; da bi zaista većina ljudi iz povijesti, od Platnona do Thomasa Jeffersona, danas bila smatrana daleko nemoralnima po današnjim društvenim normama.

Ne može biti većeg morala od opstanka bijele rase, pa ipak ovo je prvo doba kada oni koji iskazuju takvo stajalište bivaju naširoko promatrani kao zli i nemoralni – mrzitelji. Sedamdeset godina unatrag, dok su nacionalsocijalisti marširali ulicama Njemačke, ogromne horde običnih ljudi uzbuđeno i gromoglasno klicale su novom duhu, novom društvu i blistavoj budućnosti. U današnje vrijeme, svaki marš nacionalista, a kamoli nacionalsocijalista ili je zabranjivan, a ukoliko ipak nije, tada se okupljaju horde budala koje pljuju, vrijeđaju i pokušavaju na svaki način spriječiti nešto takvo. Iako to dobrim dijelom ima veze s lošim stanjem u svim zemljama, pa i samim takvim pokretima, tu se također odražava ogromna promjena društvenih vrijednosti.

Pripadnici bijele rase, više od ikog drugog, povijesno su bili stvaratelji, kreatori i održavatelji civilizacije, kulture kakvu poznajemo danas, kada diljem Europe, visoke katedrale probijaju nebo iznad velikih gradova gdje su bijeli muškarci i žene svakodnevno vodili velike bitke kako bi svoje okruženje učinili boljim kroz inovacije, izume i marljiv rad.

Ukratko, oni su izgradili svijet koji nas okružuje, od temelja do vrha, koristeći ništa osim svojih umova i svojih nažuljanih ruku. Raširili su se od mora do mora, zatim preko mora i natrag. Dok su još Vikinzi u pradavna vremena prešli ocean u Sjevernu Ameriku, a Magellan je oplovio zemlju i Cortes pobijedio Azteke sa šačicom vojnika protiv njihovih tisuća, dok je Guttenberg izumio tiskarski stroj na čijim temeljima počivaju naše današnje knjige, kako bi ih milijuni čitali – drugi su zaostali u istom primitivnom aboridžinskom stanju života kakav su imali i prije tisuća godina, izuzev tek eventualno neke daleke azijske narode.

Istina nije mržnja, već istina. U doba kada je viteštvo bilo norma, kada su se ogromni dvorci nizali na prelijepim pejzažima prepunim obilnih žetvi, ništa nije bilo svetije od časti – ništa više toliko neprocjenjivo od toga da se bude smatran božanstvom. Danas, izgubili smo naše duše. Danas smo sjene ljudi kakvi su nekada bili. Umjesto da idemo naprijed, mi idemo u prvo Blockbuster kino i gledamo filmove koje su napravili Židovi, u kojima glume crnci i u kojima se sve svodi na omalovažavanje naše rase.

Da li sam ja mrzitelj ako volim svoju obitelj više od obitelji drugih? Ako preferiram svoju ženu više od ostalih, znači li to da mrzim sve druge žene? Pa ipak, to je logika naših neprijatelja kada nas optužuju za mržnju zbog naše ljubavi i preferiranja bijele rasne obitelji nad ostalima.

Neprijatelj je uzeo taj najplemenitiji od svih ideala, to očuvanje stvorenja prirode i pretvorio to u nešto uvrnuto i zlo. Oni su uzeli ono što je savršeno prirodno i ispravno, urođeno sklonost ljudi da vole svoju rasnu rodbinu i to su nazvali „mržnjom“ i „netrpeljivošću.“

Nema ničeg pogrešnog u mržnji, ukoliko je pravilno usmjerena, kontrolirana i opravdana, ali cijeli naš pokret nikad nije bio utemeljen na mržnji. Naš smisao je isključivo gradnja novog društva zasnovanog na prirodnom i povijesnom poretku stvari.

Autor: Alex

Laži i istine o povijesti Južne Afrike

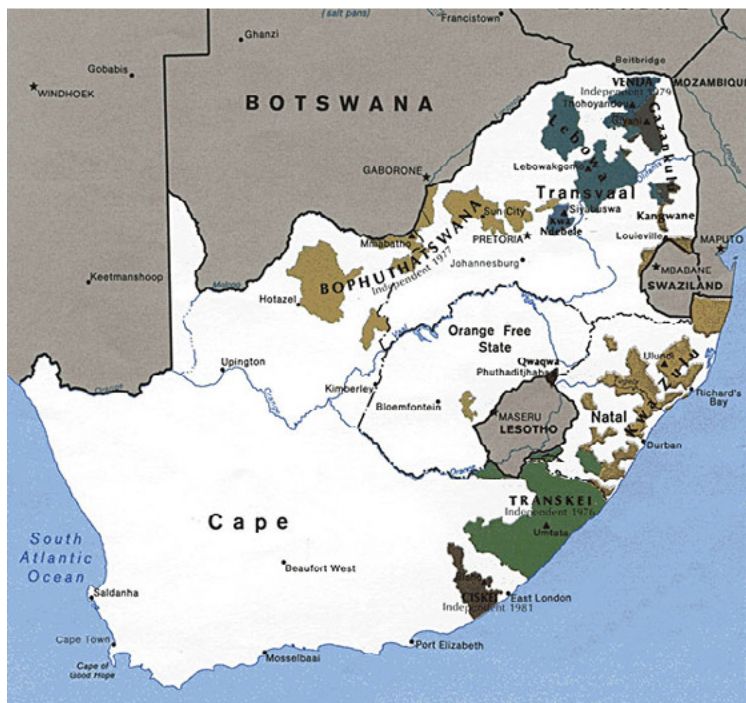

LAŽ BROJ JEDAN: Uobičajeno je uvjerenje da je južnoafrički Zakon o zemljištima iz 1913. gurnuo crnce u rezervate (7% zemlje) i „zabranio im da kupuju zemlju u bjelačkim područjima.“ Da su „bijelci nasilno stavili crnce u te rezervate i da su ti rezervati bili na najgorem dijelu zemlje bez mineralnih bogatstava i da su bijelci zadržali svu najbolju zemlju i minerale za sebe.“

Da sam ja crnac, ja bih također vjerojatno želio vjerovati u taj mit, jer bi mi to osiguralo vječni status žrtve i osiguralo buduće generacije.

Nažalost, to je razvikana laž i može se pripisati nedostatku pismenosti ili pravne obrazovanosti novinara i povjesničara našeg doba.

Područja crnačkih plemena, osigurana, nedefinirana, Zakonom o zemljištu iz 1913.

ISTINA: Prije svega, najveće svjetske zalihe platine prolaze kroz bivšu crnačku zemlju Bophuthatswanu (sjeverozapadna provincija).

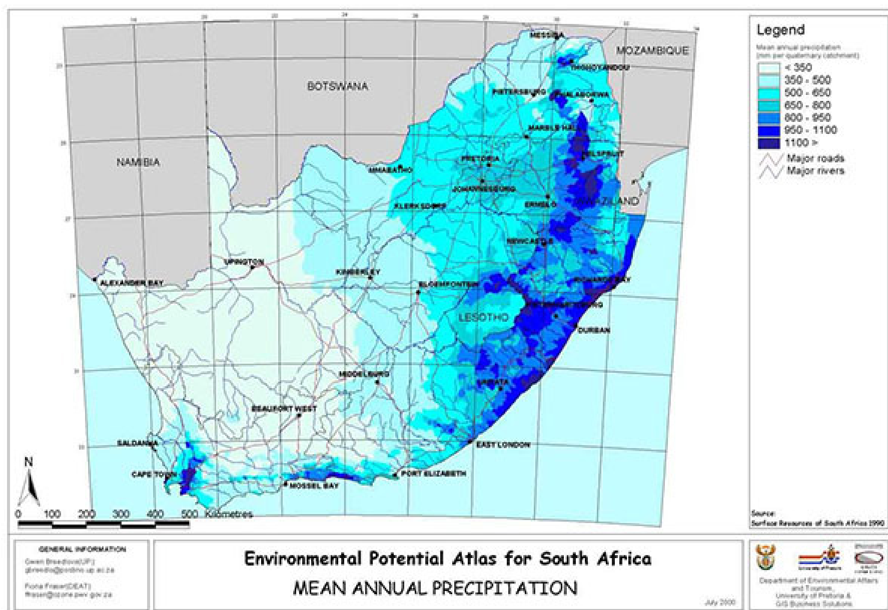
Bivšoj nacionalističkoj vladi nije bio problem dodijeliti ovo područje plemenima Tswana na samoupravu – iako su već imali ogromnu zemlju zvanu Botswana koju su im dali Britanci. Ona je izvorno bila dio Južne Afrike, zvala se Bechuanaland.

Crnci su nadalje dobili još dvije velike zemlje od Britanaca zvane Lesotho i Swaziland. To je njihovih 7%.

LAŽ BROJ DVA: „Crnačke zemlje bile su na najgorim pozicijama u Južnoj Africi.“

ISTINA: Kada usporedite kartu oborina Južne Afrike svatko s elementarnim znanjem o Južnoj Africi će vam reći da se najveći dio Južne Afrike zove Karoo. To je polupustinja u usporedbi s Arizonom ili Nevadom u SAD-u.

Godišnje oborine u Južnoj Africi

Crnci nisu nikada došli na to područje a kamoli se tu naselili. Bijelci su učinili da procvjeta i napravili su uspješne farme ovaca koje su proizvodile meso svjetske kvalitete.

Crnačke „naseobine“ su nađene na sjevernoj i istočnoj obali Južne Afrike. Istočna obala ima suptropsku klimu a sjever prerijsku klimu s kišnim i olujnim ljetima. Iznimka ovome je sjeverni Cape s mediteranskom klimom i kišnim zimama.

Sjeverni i istočni dio Južne Afrike sa svojim lijepim zelenim livadama i plodnom zemljom jest mjesto gdje su se crnci konačno naselili i tu su zemlju izabrali za sebe. Njihove konačne postojbine nalaze se na zemlji koju su naselili vlastitom voljom.

Afrikaneri čak imaju pjesmu koja hvali zelenilo Natala, zove se „Groen is die land van Natal“ (Zelena je zemlja Natala). To je savršeno mjesto za crnce koji se bave stočarstvom.

LAŽ BROJ TRI: „Crnci su domoroci u Južnoj Africi i prvi su je naselili.“

ISTINA: Danas crnci iz Južne Afrike često govore Afrikancima i ostalim manjinama kao što su Indijci, Kinezi ili Židovi da se prilagode njihovim pravilima i korupciji ili da „odu kući“ ...implicirajući da oni, koji su se ovdje rodili, koji su imali legalna državljanstva iz generacije

u generaciju; trebali emigrirati u Europu, Maleziju, Indiju ili Izrael. Da jedino crnci imaju legitimno pravo na Južnu Afriku. Crnci su uvjereni da su oni „južnoafrički domoroci" – ali nisu: dokazano je DNK istraživanjima. Mi smo SVI doseljenici Južne Afrike.

Svi Južnoafrikanci su doseljenici, bez obzira na njihovu boju kože, njihov DNK to dokazuje. Tako kaže dr. Wilmot James, šef Afričkog Genom Projekta, istaknuti akademičar, sociolog i, od nedavno, honorarni profesor ljudske genetike na sveučilištu u Cape Townu.

Gdje je arheološki dokaz da su crnci „naselili" Južnu Afriku?

Izuzev nekoliko raštrkanih arheoloških ostataka crnačke kulture na dalekom sjeveru Transvaala prije 1652, godine, općenito je slaganje da su crnci i bijelci istovremeno naselili Južnu Afriku.

Koristim izraz „doseljenik" u širem smislu, jer crnci nisu nikada „naselili" Južnu Afriku; njihovo prisustvo je bilo nomadsko. Crnci su putovali od mjesta do mjesta bez stalnog prebivališta.

Čitavi glavni „gradovi" od travnatih koliba su se mogli seliti ako bi pašnjaci bili iscrpljeni. Nisu imali obilježena područja, ograde, granice, karte, nisu imali vlasničke listove kojima bi dokazali vlasništvo bilo koje zemlje osim usmenih tvrdnji i uzajamnog sporazumijevanja da njihovo privremeno prisustvo u određenom području u određenom vremenskom periodu konstituira „vlasništvo" zemlje.

Nisu za sobom ostavili temelje zgrada, kipove, putove, slike na stijenama, niti jedan dokaz „naseljavanja" zemlje prije nego su se bijelci doselili u Južnu Afriku.

Jedine slike na stijenama su napravili Bušmani i Hottentoti (Khoi-Khoi i San) u špiljama koje su privremeno okupirali. Crnci su bili pastirski nomadi a Bušmani/Hottentoti su bili lovačko-sakupljači-nomadi.

Bijelci su, s druge strane, izgradili gradove, željeznice, nasipe i prvu svjetsku zemlju usporedivu s najboljima u Europi i novim svijetom... njihova ostavština govori o ljudima koji

su namjeravali tu živjeti tisućama godina, ako ne i zauvijek.

Tvrditi da „cijela Afrika pripada Crncima“ jest apsurd. To je kao da Talijani tvrde da cijela Europa pripada Talijanima, uključujući Norvešku.

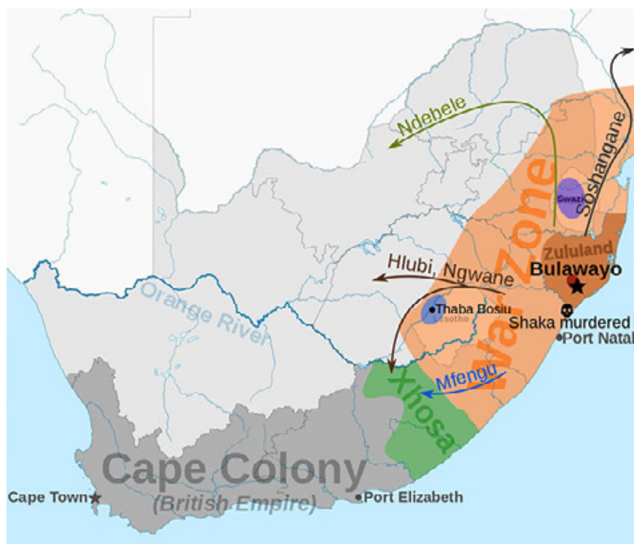
Zapravo, egipatske piramide su dokaz bjelačkog naseljavanja unazad tisućama godina – također su Feničani naselili Kartagu, a Grci Aleksandriju.

Arapi su naselili Sjevernu Afriku ubrzo nakon što je prorok Muhamed umro, a bijelci su naseljavali Južnu Afriku od 1652. godine pa nadalje. Danas, prema dr. Eschelu Rhoodie i njegovoj knjizi „Treća Afrika“ (1968.) postoje tri Afrike... Arapska na sjeveru, crnačka u sredini a bjelačka na jugu...

Kada su bjelački doseljenici prvotno došli u Cape susreli su se s Bantuima oko 1770. godine na obalama rijeke Great Fish, 120 godina nakon što je Van Riebeeck došao u Cape i 1000 km istočno od Cape Town-a.

LAŽ BROJ ČETIRI: Bijelci su stvorili crnačke rezervate i postojbine.

ISTINA: Crnci su stvorili postojbine za sebe, zahvaljujući Shaka Zulu-u. Uobičajeno je uvjerenje da su „crnačka plemena u to vrijeme sva mirno živjela u duhu Ubuntu jedni s drugima u istinskom slobodnom raju.“

Difeqane ili „veliko raspršivanje“ crnaca koje se dogodilo stoljećima nakon dolaska Europljana u Južnu Afriku

Ništa nije dalje od istine. Shaka Zulu je bio genocidni manijak koji je izbrisao dva miliona crnaca u *Defeqane*-i („veliko raspršenje“).

Zulu tiranin Shaka, u to je vrijeme činio genocid protiv ostalih plemena. Swazi i Ndebelesi pobjegli su nazad na sjever u pravcu središnje Afrike odakle su došli.

Sothosi su pobjegli u planine onoga što se danas zove Lesotho. Ostatak manjih plemena zbio se zajedno pokušavajući naći snagu u zajedništvu.

To je povijest crnačkih Južnoafrikanaca koju oni vole ignorirati... da su crnci učinili da ostali crnci napuste svoju zemlju, a ne bijelci.

U tom vrtlogu crnačkog kaosa Buri su se selili godine 1838. Tamo gdje su došli našli su široke otvorene predjele zemlje gdje nitko nije živio.

Crnačka plemena bježeći pred Shakinim pokoljem smjestila su se u područjima gdje su našli zaštitu u velikim brojevima.

Tako je gospodin Theophilus kasnije našao ostatke crnačkih izbjeglica skupljene zajedno u rezervatima koje su sami stvorili. On ih je samo razgraničio da bi ih zaštitio jedne od drugih.

Tvorci Bantustana nisu bili Buri ili bijelci, bio je to crnac imenom Shaka.

Izvor: The New Observer
Prijevod: Freya

REVOLT

STARI BROJEVI

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!

